

30 marca 1932 r.

2

URZĄD PATENTOWY

E01C 5/02

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 15535.

Kl. 19~~C~~₂

19C 5/02

Józef Zahaczewski
(Katowice, Polska).

Sposób budowy dróg.

Zgłoszono 26 września 1929 r.

Udzielono 29 stycznia 1932 r.

Najkorzystniejszym materiałem do budowy dróg jest granit. Dotychczas używa się do tego celu regularne (umiarowe) kostki granitowe, które są jednak bardzo drogie z powodu wysokich kosztów obróbki.

Wynalazek stosuje do budowy dróg materiał dowolny, najkorzystniej pochodzenia wulkanicznego o strukturze gruboziarnistej, np. granit w postaci nieregularnych (nieumiarowych) kostek, dzięki czemu koszty materiału stają się znacznie mniejsze, a zalety jego odpowiadają jednak zupełnie zaletom kostek regularnych granitowych. Droga, wykonana sposobem według wynalazku, jest w przybliżeniu o połowę tańsza od drogi, brukowanej regularną (umiarową) kostką, jako też tańsza od nawierzchni asfaltowej.

Wynalazek polega na tem, że na warstwie suchej mieszaniny piasku i cementu układa się możliwie równą powierzchnią do góry kamienie w postaci nieregularnych (nieumiarowych) kostek dowolnego pochodzenia geologicznego.

Warstwa mieszaniny piasku i cementu usuwa braki nieregularności kamienia, a po zalaniu zaprawą cementową wierzchnich fug powstaje równa i spoista nawierzchnia.

Przykład wykonania. Na starej nawierzchni 1 układa się narożniki 2, wykonane ze specjalnych kamieni narożnych, a nawierzchnię pomiędzy nimi zdrapuje się szczotkami i oczyszcza z błota i kurzu, aż do pokładu żwirowego. Następnie na to podłoże nakłada się bez względu na zużycie jezdni (małe wyboje) warstwę wysoko-

ści około 8 cm suchej mieszanki 3 piasku i cementu w stosunku najlepiej 1 : 7, przy czym większe wyboje w nawierzchni wyrównywa się przed nałożeniem tej warstwy chudym betonem. Na tę warstwę układa się kamienie 4 możliwie równą powierzchnią do góry ze spadkiem w przybliżeniu 3% w kierunku poprzecznym drogi. Kostkę taką z materiału dowolnego pochodzenia, najlepiej wulkanicznego o strukturze gruboziarnistej, otrzymuje się w kamieniołomach w postaci łomu, dzikiego bruku, brukowca, półbruczka, kostki poligonalnej lub podobnych kamieni nie będących umiarową kostką. Najlepiej utrzymują się kamienie o wymiarach od 6 do 20 cm szerokości i długości, zaś 10 do 20 cm wysokości, przy czym kształt może być dowolny, byle tylko jedna powierzchnia (głowa) była możliwie równa i ściany możliwie proste. Stosowanie tych kamieni o tak znacznych różnicach w wysokości jest dlatego możliwe, ponieważ stara nawierzchnia posiada zwykle spadek poprzeczny 6%, jako też większe lub mniejsze wyboje i nachylenia. Przy układaniu kamieni należy unikać możliwie dużych fug. Kamienie ubija się następnie ramą żelazną, kontrolując ustalony profil poprzeczny, poczem polewa się je silnie wodą i zalewa fugi zaprawą cementową 5, w stosunku najkorzystniej

1 : 1, do której stosuje się najkorzystniej ostry i czysty piasek kwarcowy. Zaprawa ta do zalewania fug powinna być możliwie rzadka. Podczas zalewania wyrównywa się kamienie do profilu podłużnego i poprzecznego, a więc podnosi się je lub obniża całkowicie lub też tylko ich boki, a potem wyfugowuje się nawierzchnię, pokrywa piaskiem i polewa często wodą, zależnie od pogody podczas pracy. O ile kamienie nie posiadają równej powierzchni, można je ewentualnie ręcznie lub mechanicznie wygładzić, a w celu zapobiegania wpływom temperatury można stosować poprzeczne szczeliny dylatacyjne, lub wkładki żelazne, względnie siatki druciane.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób budowy dróg, znamienny tem, że na warstwie suchej mieszanki piasku i cementu układa się możliwie równą powierzchnią do góry kamienie w postaci nieregularnych (nieumiarowych) kostek, a powstające przytem fugi zalewa zaprawą cementową.

Józef Zahaczewski.
Zastępca: Inż. H. Sokal,
rzecznik patentowy.

